

Palkkatyöläisten Tulevaisuus Canadassa

Olemme viime aikoina huomanneet kuinka varsinkin ammatittomilla aloilla palkkatyöväestön asema päivä päivältä käy tukalammaksi Canadassa. Samalla myös meille tilastoilla osoitetaan, että kapitalistit, teollisuuden harjoittajat eri teollisuuden aloilla keskenään jakavat vuosittain alati suurenevia voitto-osinkoja.

Voitto-osinkojen suureneminen myös näytlää saaneen aikaan sen, että uusien pääomien sijoitukset ovat jatkuvasti lisääntyneet Canadian teollisuuksiin ja raaka-ainelähteisiin, joita tuo Pohjois-Ameriikan kolkein seutu on runsaasti poveensa kätkenyt.

HIINNITÄMME tässä lukijan huomiota ai-noastaan paperipuu- ja paperituotantoon vuodelta 1928, jonka tilastot virallisina ovat meillä saatavina. Siihen teollisuuteen mainittuna vuonna sijoitettiin pääomia \$685,687,459. Tuotettujen paperipuiden ja paperin arvo oli samalla ajalla \$305,920,434. Tuotannon harjoittajain lukumäärä oli 110; työläisten lukumäärä 33,614; maksettu palkkoina v. 1928 \$47,322,648.

Nyt jos palkkoina maksetun summan jakasimme edellä mainitulla työläisten lukumäärällä, niin saisimme osamääräksi noin \$1,413. Se on ilahduttava summa, mutta kutka metsätyöläisistä ovat olleet niin onnellisia, että tuollaisen summan ovat hankkineet? Löytyisikö yhtään sellaista, joka voisi lyödä rintoihinsa. että minä olen sen hankkinut? Ei, sitä ei voi olla, koska tälle samalle palkkalistalle on viety kaikkien koko teollisuusosalalla palkan edestä toimivien korkeapalkkaisten insinöörien ja toimitusjohtajain palkat, jotka voivat henkilöä kohden olla kymmeniätuhansia dollareita. Siihen voidaan vielä liittää ne lukemattomat välikädet, (japparit), jotka myös ovat saaneet osansa eli palkkion taidostaan työläisten riistämistä. Varsinaiselle alistetussa asemassa olevalle metsätyöläiselle lienee siitä jäänyt sangen pieni osa.

Canada on, kuten edellä olevasta käy selville, kapitalisteille pääomien sijoituksen luvattu maa. Ensinäkin siellä on raaka-aineet helposti

saatavissa ja työvoima, jonka avulla ne jalostetaan, on halvalla ostettavissa. Työväenjärjestöt — puhuessamme puutavaratuotannosta samoin kuin paperituotannostakin — ovat vielä kykenemättömiä monopolisoimaan eli kontrolloimaan mainittujen tuotantoalojen palkkataksoja.

Cranberry Portage. Canadalainen "Suurkaupunki"

Miksi työväenjärjestöt ovat kykenemättömiä monopolisoimaan työvoiman hintaa eli arvoa?

Vastaaamme kysymykseen aivan avoimesti siksi, että sen huomasivat nekin työläiset, joilta on tarkka harkintakyky sekoitettu erinäisiin "fraaseihin" uskomisella. Vastauksemme on seuraava:

Työväen järjestöt ovat liian heikkoja voimakkaan kapitalistiluokan suurten järjestöjen rinnalla. Viime vuosina olemme sen useammin kuin kerran tulleet sangen selvästi huomamaan, etenkin metsätyöläisten lukuisain lakko- taisteluiden yhteydessä. Niissähän on usein jouduttu tunnustamaan häviömme silloin kuin

olisi pitänyt voitosta iloita. On totta, että voittojakin on saavutettu, mutta voimaimme ollessa hajanaisena me emme ole pystyneet niitä aina säilyttämään.

Voimaimme hajanaisuuteen, jonka takia olemme olleet kykenemättömiä säilyttämään saavuttamiemme voittoja samoin kuin uusien voittojen saavuttamiseen, on meillä nähtävänä sangen monta syytä. Mitä ne ovat?

Ensimmäiseksi ja vaikuttavimmaksi tekijäksi on asetettava työläisten eripuraisuus, epäsolidarisuus, mikä niin monen metsätyöläisten lakkotaistelun yhteydessä viime vuosien aikana on pulpahtanut ilmoille. Siinä rinnalla työvoiman tarjonta markkinoilla on lakkaamatta lisääntynyt alati suurenevan siirtolaisuustulvan kautta. (Mikä viime viskaalivuonnakin kohosi 16,125:llä siirtolaisella.)

Eripuraisuus on usein johtunut työväenliikkeelle vieraista seikoista, jotka eivät ole asiallisesti kuuluneet niihin kysymyksiin, joiden puolesta viime vuosina metsätyöläiset joukkokäsityksillään ovat lakkotaisteluihin alkaneet. Ei voida esittää yhtään sellaista seikkaa, että niistä lakkotaistelun syistä, jotka ovat poikkeuksesta olleet parempain olosuhteiden ja suuremman palkan puolesta, olisi syntynyt minkäänlaisia erimielisyyttä työläisten keskuudessa. Eripuraisuuden synnyttäjä on aina ollut joku "fraasi" millä on voitu työläisten solidariteetti rikkoa ja usein työläisille kuuluvat taistelun tulokset saattaa työnantajain sekä joitenkin "fraasimestarien" hyödyksi.

Siirtolaisuustulva, mikäli on kysymyksessä kapitalistien pyrkimykset, rikkoa työläisten solidariteetti, on tarkoituksen saavuttamiselle ollut korvaamaton tekijä. Siirtolaisethan, lukuunottamatta aniharvoja poikkeuksia, tulevat vain hetkeksi tänne lännen kultalaan kasataksseen jonkun määrätyn summan dollareita kirstunsa pohjalle ja epäämätön ajatus on, että sen jälkeen palaavat kotimaahan. Siis suorastaan yksilöllisien haaveiden kannustamana. Onhan selvä juttu, että he eivät luota mihinkään työläisten yhteistoimintaan, mutta sitä vastoin pyrkivät olemaan kuuliaisia työnantajilleen, luullen siten pikemmin toiveensa täyttyvän.

Millä teollisuuden alalla siirtolaisuustulvan

vaikutus on enimmänsä huomattavissa, lienee itsestään selvä juttu. Selvemmin se on vaikuttanut niillä aloilla, jossa ei ole kysymyksessä mikään erikoinen ammattitaito. Sellainen ala on esim. puutavarateollisuus.

Tämä seikka onkin sangen helposti käsitettävissä, koska siirtolaiset, olkootpa he sitten kotimaassa ollessaan suorittaneet minkälaista ammattityötä tahansa, ovat täällä melkein poikkeuksetta joutuneet ammatittomain työläisten joukkoon. Ensimmäinen tekijä siihen on ollut englanninkielen taitamattomuus ja toisena se yleinen tilanne, että työvoimaa ammattialoilla on myös enemmän kuin kysyntää. Yksi este voitane vieläkin mainita olevan ammattilaisten tiellä. Tällä mantereella nim. on ammattialoilla toisenlaisia työtapoja kuin esim. Suomessa ja Euroopan maissa yleensä, joka tekee varsinkin maankieltä taitamattoman miehen melkein pä ammattitaidottomaksi.

Nyt kun tarkastelemme ammattitaidottoman työväestön tilannetta ja erikoisesti metsätyöläisten asemaa, niin huomaamme heidän työaikansa metsätyöalalla lyhentyneen muutamaankuukauteen vuodessa. Siis muutaman kuukauden aikana kyetään tuottamaan niin paljon raaka-aineita kuin mainitulta alalta on kysyntääkin. Tämä lyhyt työaika ei vielä näytä olevan niin lyhyt, että se nielisi kaikki ne työläiset, jotka ovat tarjolla mainittuun tuotantoon. Työttömyyttä on havaittavissa töiden kiireimmilläänkin ollessa niin suuressa määrässä, että muodostuu moninkertainen tuotannon armeija. Kapitalistit voivat sitä käyttää piiskana työkiikkaa kiristäessään. Se onkin johtanut siihen vuoroliikuntaan kuin jo yleensä on havaittavissa, että toiset työläisistä ovat matkalla työmaalle, mistä edelliset ovat passitetut kaupunkiin. Vielä päälle päätteeksi kolmas joukko on odottelemassa työnvälitystoimistojen ympärillä tilaisuutta päästäkseen tuolle samalle työmaalle.

Tämä kapitalistiselle tuotantotavalle ominainen ja välttämätön työttömien armeija on riittävän suuri ja samallakertaa voimme senkin todeta, että se on tarpeeksi tietämätönkin. Se on riistäjaluokan eduksi. Mutta on pantava merkille se tosiasia, että tuo työttömien armeija

aikaa olla jo haitaksi kapitalistiselle yhteiskunnallekin sen tähden, kun se on kasvanut liian suureksi. Se alkaa murtaa kapitalistisen riistojärjestelmän liitoksia jo siinä määrin, että se alkaa synnyttää korvin kuultavaa kitinää. Seurauksena siitä voi olla vain kapitalistisen tuotanto- ja jakojärjestelmän luhistuminen omaan mahdottomuuteensa.

Mikä tehtävä silloin on palkkatyöläisten edessä?

Palkkatyöläisten elämänehdot ovat käyneet tukaliksi, kuten edellä on jo osoitettu. Se pakottaa työväenluokan nousemaan taisteluun olemassa olonsa puolesta riistäjäänsä kapitalistiluokkaa vastaan. Se tuleeikin sen tekemään, tapahtukoonpa se sitten ennemmin tahi myöhemmin.

Tässä on pidettävä mielessä se pääasia, että taisteluun lähtö tapahtuu oikealla tavalla. Oikealla tavalla taisteluun lähtö olemassaolonsa puolesta voi tapahtua vain sen kautta, että työläiset käsittävät päämäärän, ymmärtävät, mitä tarkoitusta varten he heittävät työaseet käsiinsä silloin kun julistavat lakon riistäjäänsä vastaan. Kaikista tärkein seikka on se, että työläiset tulevat ymmärtämään omaavansa työvoiman suuren merkityksen tuotannollisessa elämässä ja sen kautta yhteisen luokkavoimansa. Näillä tiedoilla jos työläiset lähtevät taisteluun olemassa olonsa puolesta, tahi elämänsä välttämättömyyksien puolesta, niin silloin voidaan olla selvillä sen saavutuksistaikin ja sen lisäksi olemme varmat siitä, että ne voitot tulevat työläisillä myös säilymään. Mutta ennenkuin tämä kysymys on suurille joukoille selvänä, vaatii se järjestyneeltä luokkatietoiselta työväestöltä niin suurta uhrautuvaisuutta, että se ehkä sangen monta uuvuttaa taipaleelle. Älkäämme tätäkään sentään säikähtäkö, koska se meidän tehtävämme kuitenkin on.

Vastataksemme tämän kirjoituksen alussa olevaan ajatukseen, siihen kysymykseen, mikä ilmenee otsikossa, täytyy antautua aikalalla joustavaksi. Se johtuu siitä, kun tämän kirjoittajan mielestä riippuu Canadian palkkatyöläisten tulevaisuus aivan kokonaan heistä itsestään. Työläisen jokapäiväisten elämänehtojen

parannukset samoin kuin palkkaorjuudesta vapautuminenkin on saavutettavissa vain hänen itsensä toiminnan kautta. Itse kussakin maassa sille ominaisilla keinoilla. Meille ei ole Kristusta enää löydettävissä, vaikka etsisimme kaliovuorilta aina Venäjän sydämeen saakka. Palkkatyöläisen vapahtaja on hän itse!

Tämä seikka olisi Canadian palkkatyöläisten otettava huomioon, olkootpa he sitten siirtolaisia, taikka maan varsinaisia asukkaita. Siirtolainen työskennellessään ammatittomilla tai ammattialoilla, on yhtäläisesti riistettävänä kuin hänen kanssatyöläinenkin, joka voi olla varsinainen maan asukas, tahi enemmän aikaa maassa asunut siirtolainen. Heidän asemansa palkkatyöläisenä on aivan sama; heitä riistetään yhtäläisesti.

Edellä on jo mainittu, kuinka riistäjät voivat käyttää hyväkseen siirtolaisten omaamia yksilöpyrkimyksiä, niitä harvastuksia, jotka jokaiselle siirtolaiselle saapuessaan vieraaseen maahan, ovat etutilalla. Tätä tilaisuutta meidän ei pitäisi antaa canadalaisille riistäjillemme. Siitä olisi kieltäydyttävä sen syyn tähden, koska me riistäjäämme avustaessa taistelemme itseämme vastaan, ja sitä me emme tietenkään kukaan haluaisi tehdä. Sehän olisi samaa kuin taistelisimme omia ihanteitamme, toiveitamme vastaan.

Nyt huomioon ottaen mitä edellä on sanottu Canadian palkkatyöläisten yleisestä tilanteesta, täytyy edelleenkin olla sitä mieltä, että Canadian palkkatyöläisten tulevaisuus riippuu heistä itsestään. Jos he yhä edelleen pysyvät järjestymättöminä, niin on päivän selvä juttu, että heidän asemansa, elämänehdot tulevat lakkamatta huononemaan. Ne ihmiselle välttämättömät jokapäiväiset tarpeet tulevat yhä suuremmassa määrässä puuttumaan.

Mutta jos Canadian työläiset järjestyvät, tulevat tuntemaan työvoiman omistusoikeuden suuren merkityksen tuotannossa ja siinä rinnalla yhteisen luokkavoimansa — järjestyvät luokkana — nousevat taisteluun luokkana järjestynyttä riistäjäluokkaa vastaan, niin silloin voidaan sanoa, että Canadian palkkatyöläisten tulevaisuus on toivorikas. Heidän elämänsä ehdot tulevat paranemaan. — Sepeteus.